

VIITORUL ROL

COCA BLOOS

Absolventă a Facultății de istorie-filozofie, Coca Bloos renunță la meseria pentru care se pregătise, în favoarea pasiunii pentru teatru, pe care și-o descoperise în anii de studenție, jucind în formații de amatori. Alegere confirmată, dealtfel, de succese și premii : pentru rolul Magda Minu din *Ultima oră* de Mihail Sebastian și pentru recitalul *La lecție* de Marin Sorescu. În 1973, intră în trupa Teatrului de Nord din Satu Mare. Aici s-a impus cu Ioana (*Acești îngeri triști* de D. R. Popescu), Maria (*Oțelul*, dramatizare după C. Chiriță), Femeia (*Războiul vacii* de Roger Avermaete), Carol al V-lea (*Martin Luther și Thomas Münzer*) ș.a. Din 1977, face parte din colectivul Teatrului Dramatic din Brașov, interpretind : Ada (*Maria și copiii ei* de Osvaldo Dragún), Celia (*Mofturile Belisei* de Lope de Vega), Luminița (*Fluturii cenușii* de Emil Poenaru), Duffy (*A cincea lebedă* de Paul Everac — distins cu premiul pentru cea mai bună interpretare a unui rol feminin la Fes-

tivalul de teatru contemporan, ediția a II-a, 1979). Ca și alți actori care au venit spre teatru cu un plus de maturitate, siguri pe vocația lor, dar fără pregătire de specialitate, Coca Bloos a depășit handi-capul diletantismului prin efort îndrjit, prin perseverență, prin antrenament profesional riguros. Regizorii care au distribuit-o (Mihai Raicu, Al. Tocilescu, Mircea Marin și Eugen Mercus) au dirijat acest antrenament și au ajutat-o în descifrarea lumii lăuntrice a personajelor.

La Teatrul Dramatic din Brașov, în regia lui Mircea Marin, au început repetițiile la *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian ; rolul Corinei va fi interpretat de Coca Bloos.

„Mă aflu la a doua întâlnire cu Mihail Sebastian ; Corina și Magda Minu mi se par legate prin dorința de evadare din cotidian. Un rol frumos, generos, mai dificil decît pare : prin replica sprinteră trebuie să se străvadă ideea piesei, și anume, căutarea fericirii. Personajele lui Sebastian, adevînd, fiecare în felul său, la «jocul» propus de Ștefan Valeriu, încearcă să răspundă la întrebarea «ce este fericirea». Corina este însă aceea care reorchestrează întreaga partitură ; sensibilitatea și melancolia ei modifică tonalitatea a ceea ce fusese o simplă glumă, datorită ei, vilegiaturistii reuniți întîmplător la Vila Weber se descoperă ca oameni animați de dorințe, pasiuni, idealuri. Ceea ce este minunat în aventura acestor adulți aflați dincolo de vîrsta iluziilor este faptul că ei ating, pentru o clipă, starea de ingenuitate. Învăîndu-i să ia convenția în serios, hrînindu-le plăcerea de a se travesti sufletește, Corina nu numai că le dăruiește o călătorie pe tărîmul tinereții, dar le și restituie încrederea în sine. E o regenerare spirituală, care-i va ajuta să realizeze că se pot încă apăra și că pot rezista blazării, uzurii, micilor sau mai marilor lovături ale vieții“.

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

(Continuare din p. 34).

La teatrul „Victor Ion Popa“ din Birlad a avut loc premiera piesei *Hagi Tudose* de B. St. Delavrancea, în regia lui Const. Dinischiotu. Cu acest prilej, regizorul a fost sărbătorit la a 30-a aniversare a activității sale teatrale. ● Am primit de la o cititoare a revistei noastre, Margareta Martinovici din București, o foaie de sondaj, difuzată de Teatrul Națio-

nal din București, prin care spectatorii sînt invitați să-și spună opiniile. Cititoarea noastră are unele nedumeriri. De pildă, ne roagă să-i sugerăm ce opinie ar putea avea despre repertoriul de la Sala Mică, dacă aici, din cele șapte titluri enumerate, se joacă doar trei. Același lucru despre repertoriul sălii Atelier : din cele șase titluri, se joacă tot doar trei. În sfîrșit, o nedume-

rește proiectul de repertoriu al stagiunii 1980—1981. Sînt anunțate șapte titluri de piese clasice. Ultimul punct al proiectului de repertoriu sună așa : „Repertoriul va mai cuprinde și piese românești de actualitate“. A-veți dreptate, tovarășă Margareta Martinovici. E greu să formulezi o opinie despre ceva care încă nu există !

FAIMA

VIITORUL ROL

ȘTEFAN IORDACHE

De câțiva ani, Ștefan Iordache face parte din trupa Teatrului Mic, unde și-a cucerit spectatorii încă de la prima apariție, în *Emigranții* de Mrożek. Stagiunea '79-'80 pare să fie pentru el o stagiune de vîrf. Din toamnă, fără întreruperi, repetiții pentru pregătirea turneului în Elveția, cu *Nu sînt Turnul Eiffel* de Ecaterina Oproiu și *Să îmbrăcăm pe cei goi* de Pirandello; pe scena Teatrului Foarte Mic, premiera piesei scriitorului american Robert Patrick, *Copiii lui Kennedy*, în care este actorul fără angajament Sparger; paralel, continuă să joace la Teatrul „Nottara”, în *Timon din Atena* de Shakespeare. Cinematografia nu i-a lăsat o clipă de răgaz, distribuindu-l în filmele *Bietul Ioanide*, *Bună seara, Irina* (care vor apărea în curînd pe ecrane), *Observațiile medicului-șef asupra campionilor*, *D-ale carnavalului* (regia, Lucian Pintilie) și *Pruncul, petrolul și ardelenii*. Dotat cu o remarcabilă inteligență teatrală, știind să realizeze subtil acordul dintre gînd și expresie, el trece cu ușurință de la dramă la comedie, iar cînd e vorba de un „musical”, cîntă și dansează cu molipsitor antren; oricare ar fi ipostaza pe care i-o hărăzește înțimplarea, Ștefan Iordache o aduce la viață prin înaltul voltaj al interpretării, prin vibrație nervoasă, printr-un... „dram de nebulie”. Iată de ce așteptăm cu deosebit interes premiera capodoperei lui Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*, unde actorul pregătește două roluri: Maestrul și Yeshua. Regia: Cătălina Buzoianu.

„Forța de seducție, dar și dificultatea acestui text, provin din permanenta pendulare între fantastic și real. Comicul se dezlănțuie torențial, provocat de șocul

pătrunderii miraculosului în diurn; sătira are ascuțime, dar și finețe; există o distanțare ironică, ce se cere atent măsurată.

Nu-mi vine prea ușor să vorbesc despre personajul Maestrului: mai întîi, pentru că de obicei nu vorbesc despre viitoarele mele roluri, apoi pentru că n-am intrat încă în focul repetițiilor, cînd personajele se cristalizează în tensiunea elaborării colective, și tot ce au gîndit și intuit actorii, fiecare în parte, se ordonează și se limpezește. Am de-a face cu un rol extrem de complex sub raport dramatic, cu nenumărate fațete, investit, în raport cu întregul operei, cu funcția extrem de importantă de catalizator de sensuri; ca experiență de cunoaștere, conține ceva neliniștitor, o taină care refuză să se lase deslușită pînă la capăt.

Opera lui Bulgakov are o anvergură filozofică pe care teatrul greu poate s-o cuprindă; în ce mă privește, încerc să explorez motivul faustic al creatorului din perspectiva inedită pe care o deschide autorul: căci Maestrul apare ca un înfrînt, care acceptă să poarte pecetea de alienat, pentru el îndeletnicirea de scriitor nu este un mod de a-și afirma personalitatea, ci o îndatorire de neocolit, aproape o pedeapsă. În plină comedie, asupra acestui destin flutură o aripă neagră; în punctul în care presiunea concretului existenței înlînește rezistența conștiinței care-și caută salvarea prin evadare în plămui, se produc asemenea rupturi de echilibru din care se nasc personaje ca Maestrul. Lucrul la acest spectacol nu se poate compara cu nici o altă experiență din cariera mea; sînt la a treia colaborare cu Cătălina Buzoianu, după părărea mea cel mai interesant regizor din generația ei; faptul că, de fiecare dată, a știut ce să ofere și ce să ceară echipei reprezintă pentru mine o garanție că vom reuși ceea ce ne-am propus”.

Maria Marin